

poněvadž prvá stolice, ač nikoli ve výroku svého rozsudku, přece v důvodech rozhodnutí tuto námitku zamítla. Teprve tehdy, kdyby byl odvolací soud opětně zaujal k této námitce záporné stanovisko, mohl současně k odvolání žalovaného dále rozhodnouti, jak učinil, jinak by to mohlo vésti k tomu, že takto rozhodl soud snad nepříslušný. Avšak napadeným usnesením bylo jinak vyhověno žalovanému, žalobkyně sama tvrdila příslušnost dovolaného soudu a proto netřeba dále v dovolacím řízení k tomu přihlížeti.

Čís. 5163.

Nemovitosti, podniku věnované a pro podnik zvlášť zařízené, ručí za výdělkovou daň, nechť jest předepsána z kterékoli provozovny a v kterékoli daňové obci.

Výdělkovou daň jest přikázati za dobu jednoho a půl roku, počítajíc zpět ode dne dražby, bez ohledu na dobu splatnosti, jen když nebyla za onu dobu zaplacená a vázla.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, R I 561/25.)

K rozvrhu nejvyššího podání dne 2. října 1924 exekučně prodané vedlejší V-ské provozovny firmy, jejíž hlavní závod byl v T., přihlásil erár daň výdělkovou za dobu od 1. ledna 1919 až do 31. prosince 1923 a to jak z hlavního závodu v T., tak z pobočního závodu ve V. Soud prvá stolice přiznal eráru daň z obou závodů za dobu od 1. července 1923 do 31. prosince 1923, za dobu dřívější návrh zamítl k odporu knihovni věřitelky firmy K. Rekursní soud k rekursům eráru a firmy K. napadené usnesení zrušil a přikázal prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o rozdělení nejvyššího podání v tomto rozsahu po slyšení stran pojednal a se usnesl. Důvody: Ohledně rekursu eráru stačí poukázati na judikát čís. 155 (plenární usnesení ze dne 7. dubna 1903, čís. 67 sb. čís. 2310), z něhož vysvítá, že nedoplatek daňový nebylo přikázati ode dne 1. července 1923, nýbrž správně ode dne 2. dubna 1923. Ale také rekurs firmy K. jest opodstatněn. Rekursní soud sdílí náhled stěžovatelky, že lze pouze k oněm nedoplatkům na dani výdělkové při přikázání z nejvyššího podání přihlížeti, kteréž se vztahují na provozovnu ve V. To odvozuje rekursní soud z ustanovení §u 76 zákona o osobní dani i v souvislosti jeho s ustanovením §u 38 tohoto zákona. Ostatně to tkví i ve věcném ručení nemovitosti za tuto daň. Právem poukazuje stěžovatelka i na následky opačného názoru, jímž by nemovitostní úvěr stal se úplně pochybným. Jelikož však z přihlášek berního úřadu s úplnou jasností nevyplývá, který nedoplatek na výdělkové dani týká se provozovny ve V. samotné, a zdalej zejména i z nedoplatku 111.075 Kč 34 h, jejíž hlavní závod přihlásil pro rok 1923, nějaká částka týká se provozovny ve V. a v které výši, — zástupce stěžovatelky uplatňoval při roku rozvrhovacím, že 20% z toho týká se této provozovny — nezbyvalo rekursnímu soudu než rozhodnouti, jak se stalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu firmy K., na-proti tomu vyhověl dovolacím rekursům čsl. eráru a správce úpadkové podstaty dlužnice a uložil rekursnímu soudu, by znovu rozhodl, ne-hledě k použitému zrušovacímu důvodu.

D ů v o d y:

Podle §u 76 odstavec první a druhý, pokud se týče podle §u 123 zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. požívá výdělková daň s vedlejšími poplatky zákonného zástavního práva s předností přede všemi soukromými právy zástavními na nemovitostech osoby, daní povinné, které jsou výlučně nebo převážně podniku věno-vány a zvláště k tomu zařízeny. Toto zástavní právo přísluší bezpod-mínečně dlužným nedoplatkům výdělkové daně, nevážnou-li déle než 1 rok a 6 měsíců, počítaje od exekuční dražby nazpět. Ač zákon v §u 37 ustanovuje, že výdělkovou daň jest z pravidla vyměřiti z každé pro-vozcovy zvlášť, a stanoví v §u 38, že jest výdělkovou daň, provozov-án-li podnik ve více daňových obcích, rozdělití podle obcí, pokud se týče (§ 102) daň podle obcí předepsati, není v §u 76 a 123, jimiž se výdělkové daní přiznává přednostní zástavní právo, zmínky o tom, že by nemovitosti, sloužící a zařízené pro podnik, ručily za nedoplatky výdělkové daně jen do částky, která byla vyměřena nebo předepsána z provozovny, na nich se nalézající. Zákon v §u 76, 123 stanoví ručení všech nemovitostí osoby daní povinné podniku věnovaných a pro něj zařízených bez rozdílu, jaká část daně byla z provozovny na nich se nalézající vyměřena nebo předepsána, a stanoví toto ručení za výděl-kovou daň daní touto povinného vůbec, nikoli za nějakou její část. Není tedy správné stanovisko rekursního soudu, že na prodané nemovitosti přísluší přednostní zástavní právo jen té části výdělkové daně, která byla předepsána z provozovny na nemovitosti té se nalézající, po pří-padě která z výdělkové daně, hlavnímu podniku předepsané, na vedlejší podnik na prodané nemovitosti provozovaný připadá. Při stanovisku re-kursního soudu mohlo by se státi, že by v případě, kde po rozumu §u 102 jest předepsati 20% daně výdělkové v místě sídla podnikate-lova, v místě tom by však reality, která by za výdělkovou daň ručila, nebylo, oněch 20% výdělkové daně nemělo zástavní jistoty, což zákon zajisté nemínil. Nemovitosti podniku věnované a pro něj zvlášť zařízené ručí tedy za výdělkovou daň, nechť jest předepsána z kterékoli provo-zovny a v kterékoli daňové obci. Podle toho nelze při prodané nemovi-tosti přihlížeti jen k daní předepsané z provozovny, na ní se nalézající, nýbrž také k přihlášené daní výdělkové, předepsané z podniku hlav-ního, jak správně uznal exekuční soud. Proto oprávněn jest rekurs eráru a správce úpadkové podstaty, jenž čelí proti názoru rekursního soudu se stanoviskem tuto vysloveným se nesrovnávajícím. Není-li však sprá-vným názor rekursního soudu, odpadá potřeba zjišťovati, jaká část z vý-dělkové daně hlavnímu podniku v T. předepsané připadá na podnik ve-dlejší, provozovaný na prodané realitě, a odpadá též důvod, pro který bylo usnesení prvního soudu zrušeno a věc vrácena exekučnímu soudu k novému jednání a rozhodnutí. Tím pozbývá podkladu také rekurs fir-

my K., jímž napadá usnesení rekursního soudu proto, že byla věc vrácena do první stolice a že rekursním soudem nebyl nárok eráru na příkázání výdělkové daně předepsané hlavnímu závodu z výtěžku za prodanou nemovitost hned zamítnut, ježto prý po rozumu §u 210 ex. ř. nebylo k tomuto nároku přihlížeti, protože berní úřad částku výdělkové daně, která z daně hlavnímu podniku předepsané po případě připadá na vedlejší podnik a na prodanou nemovitost, v přihlášce neuvedl a listinami neprokázal. Jak uvedeno, přiznává zákon v §u 76 a 123 přednostní právo zástavní výdělkové dani pro nedoplatky, které, počítajíc od exekuční dražby nazpět váznou ne déle než 1 rok a 6 měsíců. Stanovisko rekursního soudu, že tuto dobu počítati jest bez ohledu na dobu splatnosti daně a že přísluší tedy příkázati z výtěžku za prodanou nemovitost výdělkovou daň, ježto exekuční dražba vykonána byla dne 2. října 1924, za dobu od 2. dubna 1923 do uvedeného dne dražby, jest správné a nelze přisvědčiti firmě K., napadá-li uvedené stanovisko rekursního soudu a tvrdí-li, že, ježto výdělková daň po rozumu §u 75 a 115 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. za dobu od 1. dubna 1923 až 30. června 1923 byla splatna dne 1. dubna 1923, tedy před 1 rokem a 6 měsíci před exekuční dražbou, přísluší z výtěžku prodané nemovitosti toliko nedoplatek výdělkové daně — ovšem pokud prý jde o nedoplatek daně předepsané z vedlejšího podniku — za dobu od 1. července 1923. Nerozhoduje, že daň byla dne 1. dubna splatna, rozhodno jest, že od 2. dubna 1923 není zaplácena a vázne. K bližšímu odůvodnění tohoto stanoviska stačí poukázati na důvody plenissimárního rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. dubna 1903 pres. č. 67, judikát čís. 155. Nebylo tedy lze rekursu firmy K. ani v tomto směru vyhověti. Podle toho, co uvedeno, přísluší přednostní zástavní právo na prodané nemovitosti dlužným nedoplatkům výdělkové daně za dobu od 2. dubna 1923 až do exekuční dražby bez rozdílu, zda byla daň předepsána z podniku hlavního či podniku vedlejšího, na prodané realitě provozovaného, a zbývá tudíž tuto částku výdělkové daně, což se dosud nestalo, stanoviti a rozvrhové usnesení v bodech s tím souvisejících upravit. K tomu cíli bylo ve smyslu návrhů správce podstaty a eráru napadené usnesení zrušiti a věc rekursnímu soudu k novému rozhodnutí vrátiti.

Čís. 5164.

Slib plnění dle §u 880 a) obč. zák.

Smluvník slibujícího nemá ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiučinění, když třetí neplní, ač slibující projev, že stojí za výsledek své přimluvy.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, Rv I 698/25.)

O b a n i ž š í s o u d y vyhověly žalobě 1. by bylo zjištěno, že žalovaná jest povinna, postarati se o to, by žalující strana byla přičleněna k obchodní společnosti pro obchod surovinami s r. o. atd. a 2. by žalovaná byla uznána povinnou do jednoho měsíce postarati se o to, aby